

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

De literis Commendatitijs. n. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1606. machinationes contra suam Majestatem semper duxisse semper docuisse esse illicitas summa que quam potui industriam laborasse ut anteuertere & supprimerem. Deinde fateor, à multo iam tempore intellexisse me ex Dño Catsbeyo agitare illum animo quidpiam quod in bonum cederet Catholicorum quemadmodum ipse ratiocinabatur: Hoc nemini quidem detexi, tanta autem vi & efficacia dissuasi, ut planè existimaucim omnem illam cogitationem deposuisse quæ huiusmodi proditorios conatus spectare posset, certè promisit se depositurum. Silentio autem rem premere Religiosi Sacerdotis officium duxi, docente Christo Domino, *si peccauerit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te & ipsum solum; si te audierit, lucratus es fratrem tuum; si autem te non audierit, ad alia tunc progredi licet.* Persuasus igitur omnino illum à machinatione destituisse, existimaui me liberum à denuntiando: Id si minus legi vestræ satisfaciat, Lex tamen Christi me ita instituit & pietas Christiana, non decere Catholicum hominem & Religiosum Sacerdotem, fratrem de crimine de quo pœnituisse credebatur accusare. Quam autem ego alienus semper fuerim ab huiusmodi machinationibus, & quantum conatus sum eas impedire, certissima mea facta probant, omnibus coniecturis firmiora: Impetraui enim literas à Superiore meo, quibus seuerè mandabat ab omni molitione violenta abstinendum; tum etiam quam potui industriam conatus sum ut sub grauiori censura præciperetur; quod sanè tam sedulò non fecissem si facinus probassem. Præterquam quod sciebam quantum summo Pontifici hæc attentata displiceant; Delatum enim ad me fuerat laudatam ab ipso fuisse meam sollicitudinè, meam vigilantiam in sedanda commotione Herefordiensi & alijs. Denique obedientia ipsa, & erga Superiores obseruantia, quæ apud nos in summo est pretio, me deterrebat; grauis enim præcepti vinculo tenemur ab omni publicarum rerum tractatione abstinere.) Placuit hic Procuratori Regio interloqui, & asserere *Garnettum* nihil prohibuisse; aliunde saltem id non constare quam ex ipsiusmet affirmatione; proclue vero esse vniquique suæ causæ fauere; Denique si prohibuerit, non reipublicæ causam prohibuisse, sed specie clementiæ, ut ne principalis hæc actio impediretur. Ad quæ *Garnettus*; "Quomodecunque (inquit) Dominus Attornatus iniquè & malitiosè peruertit intentionem meam, mens mea omnino fuit anteuertere si quo modo possem commotiones quas timebam, cum animaduertere Catholicos ægerime ferre continuas calamitates & vexationes, palamq; dictitare Regem fidem ipsis datam violasse. Certè mandatum sub anathemate quod studui procurare nulli prorsus proditori fauisset.

De literis
Commen-
datiis.

XXVI. Iam verò inter alia obijcitur, quod literas commendatitias dedissem Thomæ Winter, Fauxio, & alijs trans mare nauigaturis. Fateor dedisse me literas; de causis verò cur transfretarent non inquisiui: Sciebam esse Catholicos, & inculpata vitæ; id testatus sum, ut consuetis urbanitatis officijs exciperentur; quales literas pluribus dedi qui nullo conspirationis crimine tanguntur; hi si mea benignitate abusi sint ad suas machinationes promovendas, non meâ id culpâ factum est sed ipsorum.) Itanè vero (inquit Salisbur-

rius)

rius) nesciebas quo sine transmitterent? Nunquid non mihi ipse dixisti, te Dominum Edmundum Baynam nominasse velut idoneum qui ad Pontificem mitteretur? Hoc solum dixi (subiunxit *Garnettus*) cum existimatum ex re esset ut aliquis ad Pontificem mitteretur, qui illi conditionem Catholicorum explicaret, neque id sine magnis sumptibus fieri posset, consultius esse ut id negotij Domino Baynam crederetur, quem sciebam à duobus retro annis illud iter meditari, quam si quisquam alius magno suo vel Catholicorum sumptu destinaretur. Eo vero tempore quo ille traiecit, ego nihil quidquam de hac proditione cognoueram. Et omnino mihi perluadeo Dominum Catesbeyum ne quidem Pontificem certiore fieri voluisse de re ipsa quam machinabatur, sed in genere tantum consulere, an quidpiam esset attentandum. Idque ex eo colligo quod Dominus Catesbeyus mihi sanctè promississet nihil aggredi nisi assentiente Pontifice. Nostro autem nomine ut quisquam mitteretur nunquam consensimus: Mitterent ipsi, si vellent, qui propius tangerentur. Si quid ex Faulxi alteriusve Confessione colligi videatur quod aliter factum esse arguat, id ipsi viderint; nam eorum inter se ego non interfui consilijs. Quod ad responsum attinet quod tulit à me Catesbeyus de innocentum cum uocentibus cæde, non rectè ab Attornato relatum est. Ne enim respondi, licere Catholicis Protestantes occidere etiamsi innocentes aliqui in cæde inuoluerentur; sed generatim de bello iusto loquens, respondi quod omnes Theologi, & communis bellorum usus habet, posse oppugnari oppidum, mania disijci, etiamsi in manibus neci exponerentur innocentes: Præferere enim id temporis Catesbeyus iter in Belgium ad militiam. Cum intellexi hoc responsum ad tam atrox facinus esse deriuatum exhorui, sciens quantam inuidiam dedecusque id parituum erat Catholicis; præter alios conatus, precibus ista depellere studui, & in summis votis habui ut leniori, si Deo vilum esset, insisteretur via. Ita est (inquit *Salisburius*) nam mihi in porticu inambulantem dixisti, tametsi nos Missas vestras non probemus, pro certo tamen te habere eas nobis profuisse; precatum enim te esse ex animo ut hæc conspiratio effectum non fortiretur nisi in Ecclesiæ bonum esset cessura. Nequaquam Domine, (respondet *Garnettus*.) neque enim id dixi; sed me Deum orasse pro verè magno negotio, ut scilicet si Deo placeret, suæ Majestatis cæterorumque in Parlamento animi disponerentur ad lenitatem, nè tam atroces rogarentur Leges, quibus exacerbati Catholici ad huiusmodi molitiones se conuerterent quas verebar. Et quoniam vilum est Domino Attornato dicere, me mentem meam hoc colore tegere velle, & testes producit qui id ex ore meo asseuerant; Ego quidem de eorum integritate quam laudat, non habeo dicere sed ut rectissimi sint, possunt in verbo falli, possunt non singula intellexisse, possunt vno prolato, aliud quod sententiam mutat ex inaduertentia subtruisse; neque enim ego colore villo mentem tegere volui, neque amplius aliquid dixi, quam habere me ad manum quod respondeam; optabam enim ut leges non fortirentur effectum.

De cæde
Innocen-
tum cum
nocenti-
bus.